

„Не, не“, казва дяволътъ, „волътъ бѣше серсе-минъ малко, затуй му дадохъ рога, но на тебъ ще дамъ друго оржие. Ще ти дамъ изкуството да риташъ съ заднитѣ си крака“. До тогава конътъ ималъ петъ прѣста. „Не, съ петъ прѣста не е хубаво, азъ ще прѣвѣрна краката ти въ юмрукъ, та да риташъ съ тѣхъ и така да се бранишъ. Може ли така? — Може. И тѣй, създаде той това нѣщо, приспособилъ коня къмъ ритане. Отъ тогава конътъ взелъ да мисли все за заднитѣ си крака. Отива дяволътъ при човѣка и му казва: „Азъ създадохъ у коня условия да рита, да мисли все назадъ. Иди му тури отпрѣдъ гемъ и юларъ“. Тѣй ли? Ето защо конътъ все назадъ рита, а главата му все гемъ и самари поси.

Та, и ние, съврѣменнитѣ хора, бодемъ като воловетѣ съ роги, но ни турятъ хомотъ, и ритаме като конетѣ, но носимъ юзди и самари. Зная, казва нѣкой, да бода. Да, ще бодишъ, но като воловетѣ ще орешъ на нивата. Зная да ритамъ. Да, ще риташъ, но като коня ще носишъ юларъ и самаръ. Питамъ, обаче: туй положение въ свѣта освобождава ли ни отъ всички нѣща, въ които сега се намираме? Въ сегашния си животъ ние трѣбва да разрѣшимъ единъ важенъ въпросъ — трѣбва да извоюваме своята свобода. Не е въпросъ за страданията, но въпросътъ е, азъ свободенъ ли съмъ? Първото нѣщо, ние трѣбва да извоюваме свободата на нашия умъ. Вие си седите, а нѣкой мисълъ ходи изъ вашия умъ, и постоянно ви безпокои. Гдѣ е вашата философия, гдѣ е вашиятъ законъ, гдѣ е вашиятъ Богъ? Мислите ли, че Богъ, който е толкова уменъ, който е създаде свѣта, че